

DOMSTOLENS BESLUT**(första avdelningen)****av den 18 november 1999****i mål C-431/98 P: Nicolaos Progoulis mot Europeiska gemenskapernas kommission⁽¹⁾****(Överklagande — Uppenbart att överklagandet är ogrundat)**

(2000/C 47/18)

(Rättegångsspråk: franska)

Domstolen, första avdelningen (avdelningsordföranden L. Sevón, referent, samt domarna P. Jann och M. Wathelet; generaladvokat: A. La Pergola; justitiesekreterare: R. Grass), har den 18 november 1999 meddelat beslut i mål C-431/98 P: Nicolaos Progoulis, tjänsteman vid Europeiska gemenskapernas kommission, bosatt i Bryssel (Belgien), företrädd av advokaterna K. Adamantopoulos och V. Akritidis, delgivningsadress: advokatbyrån E. Arendt och C. Medernach, 8-10 rue Mathias Hardt, Luxemburg, angående ett överklagande av ett beslut meddelat den 21 september 1998 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (första avdelningen) i mål T-237/97, Progoulis mot kommissionen (REGP 1998, s. I-A-521 och s. II-1569) i vilket yrkats att detta beslut skall ogiltigförklaras, och där den andra parten är Europeiska gemenskapernas kommission (ombud: J. Currall, biträdd av B. Wägenbauer). Beslutet lyder enligt följande:

1. Överklagandet ogillas.
2. Nicolaos Progoulis skall ersätta rättegångskostnaderna.

(¹) EGT C 20, 23.1.1999.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Gerechtshof i Haag av den 3 juni 1999 i målet mellan Koninklijke KPN Nederland N.V., tidigare Koninklijke PTT Nederland N.V., och Benelux-märkesmyndigheten

(Mål C-363/99)

(2000/C 47/19)

Gerechtshof i Haag begär genom beslut av den 3 juni 1999, vilket inkom till domstolens kansli den 1 oktober 1999, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Koninklijke KPN Nederland N.V., tidigare Koninklijke PTT Nederland N.V., och Benelux-märkesmyndigheten beträffande följande frågor:

1. (Fråga IVa) Skall Benelux-märkesmyndigheten, som enligt protokollet om ändring av Benelux-märkeslagen av den 2 december 1992 (Trb. 1993, 12) skall undersöka huruvida det i fråga om depositionerna av märken föreligger sådana absoluta registreringshinder som anges i artikel 3.1 jämförd med artikel 2 i rådets första direktiv 89/104/EEG av den 21 december 1988 om tillnärningen av medlemsstaternas varumärkeslagar (EGT L 40, 1989; svensk specialutgåva, område 13, volym 17, s. 178), inte bara ta hänsyn till tecknet som sådant, i den form som det deponerats, utan även beakta alla andra relevanta fakta och omständigheter som myndigheten känner till, bl.a. sådana som den har underrättats om av deponenten (t.ex. att deponenten redan före depositionen i stor omfattning använde tecknet som märke för varan i fråga, eller att en undersökning visar att tecknet för de varor och/eller tjänster som uppgivits vid deposition inte är ägnat att vilseleda allmänheten)?
2. (Fråga V) Gäller svaret på fråga 1 (fråga IVa) både för Benelux-märkesmyndighetens avgörande av frågan huruvida deponenten kunnat undanröja myndighetens invändningar mot registreringen och för myndighetens beslut att helt eller delvis avslå ansökan om registrering av märket (båda fallen regleras i artikel 6a.4 BMW)?
3. (Fråga VI) Gäller svaret på fråga 1 (fråga IVa) även för domstolens avgörande av överklagandet enligt artikel 6b BMW?
4. (Fråga IXa) Tillhör — mot bakgrund av artikel 6quinquies B.2 i Pariskonventionen om industriellt rättsskydd — även sådana märken som är sammansatta av tecken eller upplysningar vilka i handeln visar varornas eller tjänsternas art, kvalitet, kvantitet, avsedda användning, värde, geografiska ursprung, tiden för deras framställande eller andra egenskaper hos varorna eller tjänsterna, de märken som enligt artikel 3.1 c i direktivet inte får registreras eller, om registrering har skett, skall ogiltigförklaras, även om sammansättningen inte är den (enda eller mest) sedvanliga beteckningen för varan eller tjänsten? Spelar det i detta sammanhang någon roll om det finns några eller många konkurrenter som kan ha ett intresse av att ha möjlighet att använda sådana beteckningar (jfr. Benelux Gerechtshofs dom av den 19 januari 1981, NJ 1981, 294 i mål P. Ferrero & Co. S.p.A. mot Alfred Ritter Schokoladefabrik GmbH [Kinder])?
- Har det någon betydelse att enligt artikel 13 C BMW ensamrätten till ett märke som är uttryckt på ett av de nationella eller regionala språken i Benelux-området även omfattar märkets översättning till något annat av dessa språk?
5. (Fråga Xa) Skall man vid bedömningen av frågan huruvida definitionen i artikel 2 i direktivet (och i artikel 1 BMW) av begreppet märke omfattar ett tecken som består av ett (nytt) ord som självt är sammansatt av två beståndsdelar

som var och en för sig saknar varje särskiljningsförmåga avseende de varor eller tjänster för vilka depositionen skedde, utgå från att ett sådant (nytt) ord i princip har särskiljningsförmåga?

6. (Fråga Xb) Om svaret på fråga Xa är nekande, skall man då anta att ett sådant ord (bortsett från det fallet att det har skett en inarbetning) i princip saknar särskiljningsförmåga och att detta bara ändras om det finns ytterligare omständigheter som medför att kombinationen är mer än summan av dess beståndsdelar?

Har det därvid någon betydelse om tecknet är det enda begreppet, eller åtminstone det begrepp som ligger närmast till hands, för att beteckna ifrågavarande kvalitet eller (kombinationen av) kvaliteter, eller om det finns synonymer för begreppet vilka rimligen kommer i fråga, och om ordet betecknar en sådan kvalitet hos varan eller tjänsten som inom handeln anses vara väsentlig eller som snarare är av underordnad betydelse?

Har det därvid någon betydelse att enligt artikel 13 C BMW ensamrätten till ett märke som är uttryckt på ett av de nationella eller regionala språken i Benelux-området även omfattar märkets översättning till något annat av dessa språk?

7. (Fråga XI) Är enbart den omständigheten att ett beskrivande tecken samtidigt har deponerats som märke för varor och/eller tjänster med avseende på vilka det inte är beskrivande tillräcklig för att kunna fastställa att tecknet därigenom har särskiljningsförmåga i fråga om dessa varor och/eller tjänster (t.ex. tecknet "Postkantoor" [som på nederländska betyder postkontor])?

Om svaret på sistnämnda fråga är nekande, skall man vid svaret på frågan huruvida ett sådant beskrivande tecken har särskiljningsförmåga med avseende på sådana varor och/eller tjänster ta hänsyn till den möjlighet att allmänheten (eller en del därav), på grund av tecknets beskrivande karaktär, inte uppfattar tecknet som ett tecken med särskiljningsförmåga vad gäller (några av eller alla) dessa varor eller tjänster?

8. (Fråga XIIa) Eftersom Benelux-staterna har bestämt att depositionerna före registreringen skall prövas av Benelux-märkesmyndigheten: Är det för att kunna besvara de ovannämnda frågorna av betydelse att det i Regeringarnas gemensamma kommentar föreskrivs att Benelux-märkesmyndigheten vid prövningen enligt artikel 6a BMW "skall förfara försiktigt och återhållsamt, ta hänsyn till alla intressen i näringslivet och vägra registrering endast i de fall där det är uppenbart att depositionerna är otillåtna"?

Om sistnämnda fråga skall besvaras jakande, enligt vilka föreskrifter skall då bedömas huruvida det är "uppenbart" att en deposition är "otillåten"?

Rätten utgår från att det i fråga om en talan om ogiltigförklaring (som kan väckas efter det att ett tecken har registrerats) inte behöver göras gällande att det är uppenbart att det tecken som deponerats som märke, förutom att det är ogiltigt, även är otillåten.

9. (Fråga XIIIa) Är det förenligt med direktivet och Pariskonventionen att registrera ett märke för bestämda varor eller tjänster med den inskränkningen att registreringen för varorna eller tjänsterna endast gäller under förutsättningen att dessa inte har en viss kvalitet eller vissa kvaliteter (t.ex. deposition av tecknet "Postkantoor" för tjänsterna "genomförande av direktmail-kampanjer" och "utgivande av frimärken", "förutsatt att dessa inte är relaterade till något postkontor")?

10. (Fråga XVI) Har det för att kunna besvara frågorna någon betydelse om ett liknande tecken har registrerats i en annan medlemsstat för liknande varor eller tjänster?

Talan mot Europeiska gemenskapernas kommission väckt den 9 oktober 1999 av Konungariket Nederländerna

(Mål C-382/99)

(2000/C 47/20)

Konungariket Nederländerna har den 9 oktober 1999 väckt talan vid Europeiska gemenskapernas domstol mot Europeiska gemenskapernas kommission. Sökanden företräds av Marc Fierstra, chef för enheten för europeisk rätt inom utrikesministeriets rättsavdelning, Haag, i egenskap av ombud.

Sökanden yrkar att domstolen skall

- ogiltigförklara artiklarna 2 och 3 i kommissionens beslut (K(1999) 2539 slutlig) av den 20 juli 1999 — delgivet den 5 augusti 1999 — om statligt stöd från Nederländerna till förmån för 633 nederländska bensinstationer utefter den tyska gränsen, och
- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Grunder och huvudargument

— Åsidosättande av artikel 87.1 EG, regeln om stöd av mindre betydelse (!) samt principerna om rättssäkerhet, likabehandling och skydd för berättigade förväntningar, samt underlåtenhet att uppfylla skyldigheten enligt artikel 253 EG att motivera beslut, allt med anledning av den kategoriska vägran att anse stödet som ett stöd av mindre betydelse som har beviljats varje enskild bensinstation, när det hade ansökts av en ägare till flera bensinstationer. Det har ur ekonomisk synvinkel (till exempel i fråga om handel och konkurrens mellan medlemsstaterna) ingen betydelse huruvida de 633 stödmottagande bensinstationerna alltid skall anses som enskilda företag eller huruvida de, i vissa fall, ingår i en större ekonomisk enhet, förutsatt att stödet av mindre betydelse inte har kunnat åtnjutas av varje enskild bensinstation mer än en gång. Kunder kommer att